

GAZETA POLSKA CHICAGO

PISMO LUDOWE DLA POLONII W AMERYCE.

No. 35

Chicago, Illinois, Czwartek, dnia 31go Sierpnia, 1905 roku.

ENTERED AT THE POST OFFICE OF CHICAGO, ILLINOIS, AS SECOND-CLASS MATTER.

Rok 33.

PREMIUM...

czyli podarunki dla naprzód płaconych abonentów "Gazety Polskiej w Chicago."

Ponieważ wielu abonentów zapisuje gazetę na kwartał lub pół roku, co utrudnia bardzo prowadzenie ksiąg i naraża nas na znaczne koszty, postanowiliśmy dać każdemu abonentowi, który opłaci z góry "Gazetę Polską" na cały rok, premię, czyli podarunek wartości jednego dolara w książkach znajdujących się w naszej księgarni, tak Powieściowych, Historycznych, jako też do Nabożeństwa, za dopłatą 10c. na przesyłkę tej premii. Jeżeli na premię wybierane są Roczniki Tygodnika, to trzeba dołączyć 40c. na przesyłkę.

Jeżeli książka, wybrana na premię, kosztuje więcej jak dolara, to abonent dopłaca tyle, ile książka ponad dolara kosztuje i przysyła tę sumę razem z abonamentem. Np.: Kto sobie wybierze w premii Słownik Polsko-Angielski i Angielsko-Polski Aleksandra Chodźki, który kosztuje \$4.00, to odcinając sobie \$1.00 jako premię, a \$3.00 przysyła razem z prenumeratą, i dołącza 10c. na przesyłkę premii. Prawo do powyższej premii mają tak samo nowi, jak i starzy abonenci "Gazety Polskiej."

"Gazeta Polska" na cały rok kosztuje \$2.00, na pół roku \$1.25, na cztery miesiące \$1.00, na kwartał 75c.

"Gazeta Polska" do Europy kosztuje \$3.00 na rok, \$1.50 na pół roku.

Katalogi książek i obrazów wysyłamy każdemu na żądanie bezpłatnie.

"Gazetę Polską można zapisywać każdego czasu."

NASI PODROZUJĄCY AGENCI I KOLEKTORZY.

Naszymi podróżującymi agentami są obecnie pp. W. Radomski, W. Michalski, W. Pawłowski, S. Zukowski, J. M. Sienkiewicz i St. Góralski. Posiadają oni nasze zupełne zaufanie i mają prawo kolektować za "Gazetę Polską" i książki na co wydają kwity.

Pan W. Radomski kolektuje obecnie za "Gazetę Polską" w So. Dakocie i Minnesocie.

Pan W. Michalski kolektuje za "Gazetę Polską" w Dunkirk N.Y., Erie, Pa., Buffalo, N. Y., Niagara Falls, Tonawanda, Medina, Albion, Rochester, Syracuse, Utica, Herkimer, Amsterdam, Schenectady, Albany, Mechanicsville, Troy i w okolicznych miastach w stanie New York.

Pan Pawłowski kolektuje w Ashley, Hazleton, Mahanoy City, Mt. Carmel, Shamokin i okolicznych miastach.

Pan Stanisław Góralski kolektuje w Worchester, Webster i całym stanie Massachusetts i Rhode Island.

Pan J. M. Sienkiewicz kolektuje w Wisconsin.

Abonenci, którzy mają opłacić prenumeratę za "Gazetę Polską," idący do pracy, niechaj pozostawiają w domu pieniądze i upoważnią swoje żony do zapłacenia abonamentu, a odbiorą zaraz od nich swoje premie, jakie sobie odbiorą, ponieważ wieczorem po 6-ej wnet zmrok zapadnie, to mało obejść można, a cały dzień się zmarnuje. Władysław Dyniewicz.

Do Czytelników.

Kto z czytelników ma na adresie znaczek "August 5," znaczy to, że prenumerata jego skończyła się w sierpniu 1905. Kto chce nadal Gazetę Polską odbierać, niechaj natychmiast przysła prenumeratę, w przeciwnym razie wszystkie gazety wstrzymamy. W. Dyniewicz.

Układy pokojowe.

Komisarze pokojowi omówili już wszystkie punkty warunków przedłożonych przez Japonię, z których dwa punkty — odstąpienie Japonii wyspy Sachalin i zapłacenie odszkodowania wojennego — stanowią ów węzeł gordyjski, którego obydwie strony nie mogą rozwiązać. Japonia żąda słusznie tego, co jej się należy, a Rosja stoi przy swym uporze i grozi zerwaniem układów, jeżeli Japonia nie ustąpi.

Stanowisko Rosji wobec układów pokojowych stwierdza rzadka w historii niedołudność orientowania się w sytuacji i przystosowania jej do warunków.

Jak w polityce wewnętrznej nie jeszcze nie zdołało poruszyć Rosji z posad zarozumiałości i ślepego uporu, tak obecnie, mimo tylu klęsk wojennych, mimo wkroczenia japończyków na terytorium rosyjskie, dziwną rzadkość zajmuje postawę, świadczącą, że nie chce, czy nie umie zrozumieć tej prostej prawdy, że jest na łeb pobitym, a prowadzenie dalszej wojny równałoby się upadkowi Rosji oficyalnej.

Zaledwie rozpoczęły się układy pokojowe, rząd carski zaczął straszny podrobionymi depeszami o "znakomitym" duchu w armii, o oczekiwanych wielkich zwycięstwach w Mandżurii. Wszystkie te depesze mają na celu wyrobić przekonanie w świecie, że Rosja nie znajduje się w ostatecznej potrzebie prośbienia o pokój, ale go chce zawrzeć tylko dla uniknięcia dalszego rozlewu krwi.

Tymczasem cały świat, patrząc do niedawna z podziwem na niezwykłą potęgę Rosji, przekonał się dowodnie, że wszelkie jej przechwałki są tylko upożorowaniem mydleniem oczu. Oż japoński dowódca dosadnie, jaka jest potęga Rosji i co jest wartą armia carska.

Gdy więc ta nieumiejętna, a pozbawiona zupełnie godności gra dyplomatyczna Rosji w obecnych rokowań pokojowych, nie osiągnie zamierzzonego celu, to Rosja zdyskredytowana w polityce, upokorzona w walce, zdać się musi na łaskę losu — albo się zgodzić na warunki Japonii, albo toczyć dalej wojnę, która będzie jeszcze zubożniejszą dla niej w skutki.

Wniosując z dotychczasowych rokowań pokojowych, przypuszczać należy, że do zawarcia pokoju nie przyjdzie. Rosja zgodziła się już na odstąpienie połowy wyspy Sachalin, ale o odszkodowaniu wojennym nie chce ani słyszeć.

W zeszłą sobotę przystąpił komisarzy do podpisania protokołu z dotychczasowych posiedzeń, poczem oświadczył Witte, że uważa sprawę bieżącą za załatwioną i wnosi o rozwiązanie konferencji. Poseł japoński Komura nie zgodził się na to i poprosił Wittego do osobnego pokoju na chwilo-

wą naradę. Postanowiono odroczyć posiedzenie do poniedziałku.

Prezydent Roosevelt robi, co może, aby doprowadzić obydwie strony do zgody. Zaznaczył przytem, że jeżeli zawarcie pokoju nie dojdzie do skutku, będą temu winni Moskale, a nie japończycy, którzy stawiają bardzo umiarkowane warunki.

W kołach miarodajnych panuje przekonanie, że Witte otrzymał polecenie z Petersburga do dalszych ustępstw.

Jak daleko sięgają te ustępstwa, to jest tajemnicą.

Prezydent Roosevelt pracuje nad przygotowaniem nowego projektu pogodzenia Rosji z Japonią. Z tej przyczyny odłożono dalsze posiedzenie komisarzy na wtorek.

W bieżącym tygodniu dowiemy się, czy pokój zostanie zawarty, czy nie. My życzylibyśmy sobie aby Moskale wytrzępali jeszcze lepiej skórę, a wyszłoby to na zdrowie i Rosji i całej Europie.

WIADOMOŚCI

ZAGRANICZNE.

Groźne położenie.

WARSZAWA, 24 sierpnia. — Bardzo wielu robotników i przywódców socjalistycznych zostało aresztowanych z powodu wywołania generalnego strajku. Wiele osób odesłano do twierdzy Modlin, a to dlatego, że więzienia, przeznaczone dla więźniów politycznych są przepełnione.

Strajki w fabrykach w Warszawie i Łodzi zakończyły się wczoraj. Pociągi odchodzą z Warszawy tylko raz dziennie. Pociąg jest strzeżony przez wojsko. Na pociąg pełnią służbę żołnierze.

PETERSBURG, 24 sierpnia. — Sytuacja w nadbałtyckich prowincjach jest niezmieniona. Donoszą tu o kilku politycznych morderstwach. Urzędnicy twierdzą, że zaburzenia wywołuje komitet rewolucyjny, który znajduje się w Rydze. Emisariusze rochodzą się po wsłach.

Czterech przywódców rewolucjonistów zostało aresztowanych. Komitet rewolucyjny zawiadamia emisariuszów przed policją i jest tak sprytny, że często wywiedzie w pole sławnych policyantów.

Bardzo wielu rewolucjonistów przebywa w Rydze, Rewlu i Libawie. Po cerkwiach odprowadzono tu dziesięć tysięcy nabożeństwa, za ogłoszenie manifestu cara, zwołującego dumę narodową.

WARSZAWA, 25 sierpnia. — Ostatni manifest carski, zwołujący sobór moskiewski oburzył do żywego Polaków, których car wykluczył od współudziału w tej szopce carskiej, zwanej soborem narodowym. Do tego przyczyniła się także odmowa mini-

strów w sprawie szkoły polskiej w Królestwie. Dzisiejsze telegramy donoszą, że w gub. warszawskiej ogłoszono stan obłężenia. Z tego widać, o jakich ulgach dla Polaków myśli rząd carski.

Co dalej się tam dzieć będzie w Królestwie po zaprowadzeniu stanu obłężenia, to łatwo sobie wyobrazić. I tak już niedź i głód porywają setki ofiar. Więzienia są tak przepełnione, że nowe ofiary szła carskie zbiry aż do Modlina. Urodzaje zawiodły, przemysł i handel w zupełnym zastoju, a tymczasem Moskale zaprowadzają stan obłężenia, ażeby mieć powód do dalszych przesładowań, uwięzień i ucisku jeszcze sroższego.

Nie dziw więc, że naród się burzy i daje posłuch rozpacz i wzburzeniu, a wreszcie i agitatorom rewolucyjnym, którzy nie zasypiają sprawy i prowadzą dalej swoje dzieło terroru i zamachów. Najnowszym wynikiem tej sytuacji, to wyśadenie w powietrze mostu na kolei nadwiślańskiej tuż przy mieście Radom. Komunikacja jest zupełnie przerwana, a przez to transport wojsk, na razie przy najmniej, stał się niemożliwym.

Z Łodzi donoszą, że organizacje socjalistyczne zapowiedziały ogólny strajk na poniedziałek i czynią gorączkowe usiłowania, aby takowy się powiódł. Rząd walczy przeciw nim z całą energią i w ostatnich dniach zaareztował kilkuset socjalistów, przyczem nie obezwadziło się bez krwawych walk i zaburzeń. Tak wyglądają stosunki w Królestwie.

Na policmajstra w Radomiu rzucono bombę. Policmajster jest ranny.

Na ulicy Ordynackiej w Warszawie zastrzelono rewolwerowego Zielińskiego. Sprawca zbiegł.

Nie lepiej się dzieje w krajach rosyjskich. W powiatach Elizabetgród i Aleksandria wybuchły z całą siłą rozruchy agrarne. Masy chłopów krązą uzbrojone po całym powiecie i obrabają w perzynie budynki dworskie. Wsie Bucka i Lichowia zostały do szczytu spalone, zanim kozacy zdążyli tam zdolać.

ODESSA, 25 sierpnia. — Rząd rosyjski chwycił się bardzo obosiecznego środka celem położenia tamy propagandzie rewolucyjnej na flocie Czarnomorskiej. Oto część załogi na okrętach floty zastąpił pułkami liniowymi, a usunięta część marynarskiego korpusu pozostawiono po rozmaitych garnizonach lądowych. Ale i ten środek zawiodł; marynarze bowiem przeniesli propagandę rewolucyjną do armii lądowej. Następnym tego jest fakt, że w armii lądowej coraz częściej całe szeregi odmawiają posłuszeństwa przy egzekucjach skazańców politycznych. W ostatnich dwóch tygodniach kilkakrotnie zdarzyło się, że pluton żołnierzy, odkomenderowany do rozstrze-

lania, albo nie dawał ognia, albo strzelał w powietrze.

Rzeź żydów.

WARSZAWA, 26 sierpnia. — O strasznej rzezi żydów donoszą tu z Białegostoku miejscowości oddalonej około 50 mil na południowy zachód od Grodna.

Po za granicą mało wiemy o tej rzezi, a nawet samej Rosji zaledwie kilka osób w większych miastach dowiedziało się, że żydzi zostali wymordowani.

Urzędnicy twierdzą, że pewna banda żydów rzuciła bombę na żołnierzy, zabijając kilku. Ci ostatni w swojej własnej obronie dali ognia i 40 żydów zostało zabitych, a około 80 odniosło pokaleczenia.

Białystok liczy 65,000 mieszkańców, trzy części z tych są żydzi.

Nożownictwo w Warszawie.

WARSZAWA, 27 sierpnia. — Ze w całych porządkach godnych rozruchach warszawskich obca ręka była w grze, że w szeregu skrytobójstw i zbrodni, które tam popełniono, leżały na dnie przyczyny i zamiary, zupełnie obce społeczeństwu polskiemu, to zaznaczyły już wielokrotnie gazety. Warszawa jest na naszym kontynencie największym zbiornikiem żydowskiego żywiołu; on to w zacięciach ostatnich ulicznych wysunął się na pierwszy plan, a zresztą niekiedy stroił się w barwy polskie, by durzyć i mieć nasze społeczeństwo.

Ktokolwiek się rozczyta w historii żydowskiej, ktokolwiek zajrzy do historyka żydów, Flawiusza Józefa, tego od razu uderzy pokrewność niektórych rysów w dawniejszym ruchu i w dawniejszych rewolucjach żydowskich. Zaznaczymy na razie jeden szczegół. Jeżeli nóż i nożownicy w Warszawie tak okropną, a poczęstą grają rolę, to przypomnieć warto, że bronią, jako narzędzie skrytobójstwa nosi na sobie jerozolimski patent. Flawiusz Józef, opisując wojnę żydowską, poprzedzającą zburzenie Jerozolimy, przez cesarza Tytusa, mówi o mordach i rabunkach ulicznych, co następuje: "Inny rodzaj rabusiości pojawił się w Jerozolimie, tak zwani nożownicy, którzy w jasny dzień i wśród miasta ludzi mordowali, w zwojach swej szaty ukrywając małe nożyki."

Mistrzynią życia jest historia, lecz i nauczycielką, która odslania i wyjaśnia najskrytsze tajniki współczesnych dziejów. Są jedni ludzie, którzy mają uszy ku słyszeniu, a nie słyszą jej głosu.

Nie trzeba zapominać o tem, że drugim wspólnikiem w ulicznych zamachach są Niemcy socjaliści, o czem niejednokrotnie pisały rozmaite gazety.

Kulerski umknął.

BERLIN, 28 sierpnia. — Z Grudziądza uciekł Wiktor

Kulerski, właściciel drukarni i wydawca "Gazety Grudziądzkiej". Umieścił on w swej gazecie ostry artykuł z okazji mowy cesarza Wilhelma, wypowiedzianej w Gnieźnie. Kiedy prokurator rozpoczął śledztwo, Kulerski, który był nadto posłem do parlamentu, zbiegł, a sąd zarządził tymczasowo zasekwestrowanie jego majątku.

Głód w Hiszpanii.

MADRYT, 28 sierpnia. — W całej prowincji Andaluzji panuje od kilku miesięcy głód. Wielu ludzi umarło śmiercią głodową, a wypadki te powtarzają się codziennie. Rząd nie powiódł dotąd nie w tej sprawie. Stosunki muszą być straszne, jeżeli ludzie żywią się trawą i korzonkami.

Pożar.

SARNIA, Ont, 28 sierpnia. — Zeszłej nocy ogień zniszczył warsztaty kompanii Can Machinery Co., w Point Edward. Budynek ten należał przedtem do kompanii Grand Trunk, poczem milioner z Chicago, J. L. Board wydzierżawił go i założył piękne warsztaty dla wyrobu maszyn rolniczych i do uprawy trziny cukrowej. Pożar zniszczył cały budynek i urządzenia na szkodę \$200,000; ubezpieczenie wynosiło \$80,000.

Cholera na Filipinach.

MANILA, 28 sierpnia. — Wybuchła tutaj cholera, a przywieziono ją z Hong Kong, skąd sprowadzane bywają jarzyny. Na szafkach w Camp McKinley zmarło dwóch żołnierzy. Cały fort znajduje się pod kwarantanną. W mieście zmarło kilku krajowców i wielu amerykańców. Komisja zdrowotna oświadczyła, że sytuacja nie jest bardzo groźną i że wkrótce epidemia zniknie.

Mowa cesarza pruskiego w Gnieźnie.

Cesarz niemiecki, znany z nietaktu oratorskiego, wypowiedział w Gnieźnie mowę agitacyjną, zwróconą głównie do Polaków i przeciw Polakom, a przewyższającą zuchwałością wszelkie dotychczasowe popisy Wilhelma II. Mowa dotknęła boleśnie uczucia religijne katolików, wywołując z po za grobu cień zmarłego papieża, i wywołując przeciw zmarłemu oskarżenie o złamanie słowa, danego cesarzowi.

Trudno uwierzyć koronowanemu krasomówcy, że papież Leon XIII złożył w jego ręce rodzaj solennej przysięgi wiernopoddanej imieniem wszystkich katolików w państwie niemieckim. Jakkolwiek bowiem kościół katolicki głosi zasadę, że "wszelka władza od Boga pochodzi" i każe oddać cesarzowi to, co jest cesarskiego, atoli z drugiej strony cała historia kościoła dowodzi, że posłuszeństwo władzy i wierność poddanych tylko do pewnych granic uchodzi u katolików za obowiązek sumienia, tam

zaś, gdzie władza, lub jej przedstawiciel, żąda od ludności zdeptania przyrodzonych praw ludzkich i praw Bożych, kościół katolicki posłuszeństwa dla bezbożnych rozkazów wymagać nie może.

A czyż może być większe naruszenie praw ludzkich i boskich, niż żądanie, aby naród polski wyrzekł się swej historycznej przeszłości, swego języka, swej ziemi, swej kultury, swych narodowych praw i nadziei i lepszej przyszłości.

Gdyby więc nawet papież ślubował był cesarzowi poddaństwo imieniem katolików Polaków, mógłby to uczynić jedynie z niewiedomości stosunków i niedostatecznych informacji, a nie mógł przyrzekać, że Polacy nie zachwieją się w wierności dla cesarza zaborczego państwa bez względu na wszelkie spotykające ich przesładowanie, gdyż takie przyrzeczenie, połączone z błogosławieństwem, równałoby się poświęceniu i aprobachie systemu gwałtów i bezprawia.

Naturalnie po śmierci papieża może cesarz wkładać w jego usta najdziwniejsze słowa, więc i te ze papież przyrzekł mu, iż Polacy pod jego berłem pozostający będą mu ślepo posłuszni!

Umarli już z grobów nie wstają, by złożyć świadectwo prawdziwe.

Mimo to ludność Wielkopolski nie uwierzy opowiadaniu cesarza, ani w sprawach, dotyczących narodowych postulatów nie będzie aż w Rzymie zasięgała rady. Polacy w zaborze pruskim umieli już otrząsnąć się o tyle z pod wpływow Rzymu, że odróżniają zakres kompetencji Kościoła od zakresu spraw świeckich i oddać gotowi są papieżowi tylko to, co jest papieskiego, wcale zaś nie uznają go za jakiegos narodowego zwierzchnika, któryby dowolnie mógł rozporządzać ich uczuciami i decydować o ich postępowaniu wobec brutalnej przemocy zaborcy. Należy się pretensje cesarza pruskiego, aby naród polski przez pamięć na zmarłego papieża i dla dotrzymania jego rzekomych obowiązków bezprawnych wobec cesarza zapomniał o swoich prawach i zaniechał obrony przeciw nawałowi niemieczyny.

Mobilizacja.

PETERSBURG, 29 sierpnia. — Car wydał ukaz, mocą którego zarządzono ogólną mobilizację w następujących okręgach wojennych: Wilno, Grodna, Kowno, Kurlandya, Liwonia, Parma, Wiatka, Symbirsk, Saratow, Oremburg, Astrachan, Ufa i okręg kozaków dońskich. Wogóle ma być powołanych pod broń 400,000 ludzi rozmaitej broń. Czy się uda carowi zwołać pod broń tyle ludzi, to wielkie pytanie, bo już obecnie nie chcą stawać pod broń urlopnicy, czyli wysłużeni żołnierze.

Składajcie ofiary na pomnik T. Kościuszki w Washingtonie.

INTERES BANKOWY

Kurs pieniędzy, które wysyłamy do Europy, jest następujący:

MARKA do Niemiec, W. Ka. Poznańskiego, Prus Wschodn. i Zachodnich i Sileski	24 1/2 15c
KORONA do Austrii, Galicji, Czech, Moraw i Węgier	20 1/2 25c
RUBEL — do Rosji, Litwy i Polski pod Moskwą	52 1/2 25c
FRANK — do Francji, Belgii i Szwajcarii	19 1/2 15c
GULDEN — do Holandii	41 1/2 25c
KRONER — do Danii, Norwegii i Szwecji	27 1/2 25c
LIRA — do Włoch	19 1/2 25c

Niewolno nikomu pośredniczyć w przesyłce pieniędzy, tak nie jest pod kontrolą rządową.

Władysław Dyniewicz.

Kalendarz Tygodniowy.

WRZESIEŃ.

1. P. Aniołów St. Idziego op.
2. S. Stefana kr. wgr. Absal.
3. N. Mawrota, Jonchima
4. P. Rozalii panny
5. W. Wawrzyńca Urbana
6. Sr. Magnusa, Zacharyasza p. C. Reginy panny.

Wiadomości z Polski

KRÓLESTWO POLSKIE.

WARSZAWA. — Policja moskiewska weszła za szeroko rozpowszechnioną odezwą między rolnikami w Królestwie Polskiem. Odezwą ta wydana przez komitet centralny Ligi Narodowej brzmi dosłownie:

Bracia włościanie! Walka nasza o język polski w gminie, szkole i sądzie nie jest jeszcze skończona, odniesliśmy częściowe zwycięstwo, zmuszając komitet ministrów do zajęcia się tą sprawą, musimy jednak walczyć dalej i domagać się praw swoich do tej pory, dopóki ich nie osiągniemy.

Nie ustajemy w pracy i uchwalamy nadal we wszystkich gminach, że wszystkie książki, rachunki i papiery mają być prowadzone w języku polskim.

Takie tylko papiery i protokoły mają dla nas znaczenie. Dlatego też członkom zebrań gminnych, sołtysom i pełnomocnikom nie wolno podpisywać żadnych papierów, książek i uchwał, spisanych po rosyjsku, podpisywać należy tylko polskie papiery i książki.

Nie wolno nikomu przyjmować za gminy papierów i dokumentów spisanych po rosyjsku, lecz tylko po polsku.

Tak samo wyłącznie w języku polskim mają być pisane wszelkie listy, podania i papiery od mieszkanców gminy, sołtysów i pełnomocników do wójta i kancelaryi gminnej.

Sołtysi nie powinni przyjmować nowych blach z napisami rosyjskimi, a gminy nie powinny uchylać pieniędzy na te blachy i należeć do blachy z powrotem do powiatu odsyłać.

Chwieje się potęgą moskiewska pod uderzeniami dzielnych japończyków, chwieje się rząd carski pod naporem niezadowolonych wśród narodu rosyjskiego; korzystajmyż zatem z chwili odpowiedniej i domagamy się stanowczo i wytrwale praw swoich i zadowolenia potrzeb naszych.

Bracia włościanie! Tylko w jednoci całego narodu polskiego tkwi siła do zmożenia przemocy moskiewskiej. Węć łączmy się ramie do ramienia wszyscy polacy w sprawach narodowych, łączmy się, i występujmy w jednoci w sprawie języka polskiego.

Niechaj nie będzie ani jednej gminy w Królestwie Polskiem, w którejby pozostał język moskiewski!

Niechaj szkoły stoją pustkami dopóty, dopóki nauka nie będzie się w nich odbywała po polsku!

Do walki o język ojczysty wzywamy wszystkich polaków, pragnących lepszej przyszłości dla ojczyzny i dla dzieci swoich.

WARSZAWA. — Stała się w Warszawie rzecz taka, która wszystkim polakom zakordonowanym wyda się bajką z tysiąca i jednej nocy, rzecz nie tylko nieprzewidziana, ale wprost nie dająca się pomyśleć. Oto arcybiskup Popiel zrezygnował i podpisał list potępiający bojkot szkolny — polecił odczytać go z ambon — i oto żadne pismo warszawskie nie ośmieliło się wydrukować tego listu, a księga warszawscy obawiali się odczytać go z ambon.

I stała się druga rzecz nie mniej dziwna. Oto hrabia Krasiński, wnuk Zygmunta — jeden z tych, co to, gdyby zamieszkał w Galicji, byłby dziś obarczony, takim zaufaniem ogółu, tytułu dostojenstwami, urzędami, godnościami, tytuł narzuconymi sobie obywatelskimi zasługami we wszystkich kierunkach, że jużby mu za życia miejsce w Panteonie zgotowano, w polityce byłby takim tużem autowatym, którego wygranie decydowałoby o losie każdej politycznej akcji — raczył zaprosić 43 ludzi przeważnie bez tytułów, z ich pomocą uchwalił zaprzestanie bojkotu szkolnego, zaszczylił ich wydrukowaniem ich nazwisk jako tych, co współdziałali w jego czynie obywatelskim — a oni skutkiem tego właśnie stanęli pod pręgierzem opinii publicznej.

A wiecie, dlaczego oni to uczynili? aby się przypodobać carowi. Za to cała Warszawa teraz nazywa ich zdradcami sprawy narodowej i ze wstrętem ich imiona wspomina.

WARSZAWA. — Ze wszystkich stron Królestwa Polskiego dochodzą wieści, iż gminyacy nasi poszli po rozum do głowy i nie pozwalają się wodzić za nos w gminie pisarzowi i władzom rządowym, lecz jako samodzielnym gospodarzom i obywateli kraju przystało, dopominając się i przestrzegając, aby samorząd gminy był wykonywany i sprawowany w języku ojczystym, a narzucona nam moskiewszczyzna w gminie raz przecie ustala.

Najlepszy przykład walki o język polski dali Prandocianie w powiecie miechowskim. Na wiecu gminnym uchwalili jednogłośnie, że wszelkie protokoły mają być na przyszłość spisane w języku polskim. To ogromnie oburzyło komisarza powiatowego z Miechowa, więc przybył na następne posiedzenie gminne i oświadczył, że będzie na tem posiedzeniu przewodniczył.

Lecz włościanie, dobrze z prawem gminniakom przysługującym obeznani, odrzekli, iż do przewodniczenia z prawa mają wójta, a panu komisarzowi nie tylko że przewodniczyć na zebraniu nie dadzą, ale nadto proszą go bardzo, aby się z zebrania usunął na plebanie, bo oni w jego obecności nie uchylać nie będą, wiedząc bowiem dobrze, jako przybył z zamiarem pogwałcenia ich swobodnej uchwały.

Pan komisarz jak niepiśmienny wyniósł się, a gminniacy powołali do spisania polskiej uchwały gospodarza Marcina Piecha, ponieważ pisarz gminny odmówił spisania uchwały.

Przy końcu posiedzenia przybył znów komisarz i zobaczył p. Piecha pisać protokół po polsku, więc go pyta: "Co ty robisz?" "Uchwałę piszę." "A z czyjego pozwolenia?" "A jaścis z upoważnienia wiecu gminnego." "A czy ty wiesz, że ja cię mogę na Sybir wysłać za pogwałcenie zebrania." A na to Marcin, nie powstając ze swego siedzenia: "Zanim ty mnie na Sybir wyszłesz, to powiedz mi wprzód, dla czego ty mnie tykasz, nie wiesz to, że polskiemu gospodarzowi mówi się przez "wy". Komisarz nieomal

swoim uszom nie wierzył, wpada w pasyę i woła: Nie wiesz, kto ja jestem? — a na to Marcin spokojnie: "Wiem dobrze, że jesteś carskim sługą za pieniądze, a ja — obywatelem kraju." Przysłuchiwali się Prandocianie tej rozmowie i serce im rosło, a jeden z nich, gdzieś z końca, co to pośmiewać się lubi, zawołał: a co wy sobie tak tykacie, jakbyście kiedyś świnię paśli." Komisarz, jak niepiśmienny, zawrócił się na pięcie i do Miechowa, jak to powiadają z kwitkiem powrócił i chyba nie przyjdzie mu ochota na drugi raz przewodzić na gminnym wiecu w Prandocinie.

Mieć uczeni polską duszę, jasne czoło, śmiałe oko, twardą dłoń i polskie mocne serce, jak diament w szczerzłotej oprawie naszej pięknej polskiej mowy... Zaprawdę takich zuchów u nas w Polsce dużo i nie tylko moskiewska, ale żadna pruska i piekielna moc ich się nie imie.

WARSZAWA. — Z Lublina donoszą o następującym wypadku:

Komendant załogujący tu brygady piechoty, generał Remiec, stanął przed frontem zmobilizowanego bielawskiego pułku piechoty i zawiadomił, że 14 korpus piechoty, do którego ten pułk należy, ma wyruszyć do Mandury. On sam, generał, jednak nie może towarzyszyć korpusowi na wojnę. Ludzie w szeregach zaczęli krzyknąć: "tchórz! tchórz!" Wtedy zbliżył się generał z rewolwerem w ręku do szeregów najbliższej stojącej kompanii i krzyknął do kaprała: "Powiedz mi natychmiast, kto z twoich ludzi krzyzał." Kaprał odpowiedział: "Z mojej kompanii nikt nie krzyzał."

"Klamiesz!" ryknął generał i zastrzelił kaprała na miejscu. Niezadowolony z tego bohatera czynu, zmierzyl generał do leżącego na ziemi trupa, lecz w zamieszaniu trafił kapitana kompanii, kładąc go na miejscu trupem. W tej chwili rzucili się żołnierze na generała, i w przeciągu kilku sekund rozszarpali go na sztuki.

Obecni na miejscu pułkownicy innych pułków, przywołali kozaków, których jednak powitano salwami, kładąc 130 trupem. Pułkownik 71 pułku otrzymał od swoich żołnierzy postrzał w pierś i został przez oficerów wyniesiony z placu.

Na drugi dzień przybył dywizjoner Smyrnów, któremu po długich perswazjach i namowach udało się nakłonić zbuntowanych do wydania poszarpanych zwłok generała. Co się dalej ze zbuntowanymi żołnierzami stało, na razie niewiadomo.

WARSZAWA. — Przyszła nareszcie z Petersburga urzędowa decyzja pisemna w sprawie języka polskiego na kolei Warszawsko-Wiedeńskiej, podpisana przez ministra komunikacji ks. Chłkowa.

Ministerium komunikacji zgadza się na cztery postulaty, postawione w sprawie języka polskiego przez radę zarządzającą: 1. bilety, 2. napisy, 3. wszelkie ogłoszenia winne być drukowane w dwóch językach, 4. służba między sobą i publicznością polską mówi po polsku — co się zaś tyczy języka polskiego w urzędowaniu wewnątrz — to sprawę tę ministerstwo wzięło pod rozwagę.

Robotnicy postanowili i zadal prowadzić walkę o język polski, aż pozyskają wszystkie ustępstwa tj. w rozmowie, biurze i w korespondencji.

WARSZAWA. — Z wieści stron Królestwa Polskiego dochodzą wieści, że stosowanie ukazu tolerancyjnego przy przechodzeniu

unitów i prawosławnych na katolicyzm napotyka trudności nie tylko u władz administracyjnych w kancelariach gubernatorów i naczelników powiatu przy wydawaniu odpowiednich dokumentów i legitymacji, ale nawet u katolickich proboszczów. Przyczyną tego jest, że nie wszyscy biskupi w Królestwie wydali swoim podwładnym proboszczom odnośne upoważnienia i wskazówki. Proboszczowie uczyniliby niewątpliwie użytek z praw płynących z ukazu, i zapisywaliby chętnie zgłaszających się do ksiąg ludności katolickiej, gdyby mieli upoważnienie od swego biskupa. Dotychczas jedynie arcybiskup warszawski Popiel i biskup lubelski Jacewski instrukcje odpowiednie wydali — reszta czeka... niewiadomo na co. Wynikają z tego nieporozumienia i rozgoryczenie ludności, która pojąć nie może, że władza duchowna katolicka utrudnia jej przejście na katolicyzm, zagwarantowane cesarskim ukazem.

Z powiatu miechowskiego donoszą z kilku miejscowości, że proboszczowie tamtejsi nie mogą zapisywać zgłaszających się na łono katolickiego kościoła, gdyż mimo kilkakrotnych urgencek ks. biskup kielecki Kułiński zajmuje wobec ukazu niezdecydowane stanowisko, pomimo przykładu, jaki mu dali dwaj jego kole-dzy na stolicach biskupich. Ludność winie tego stanu przypisuje proboszczom, nie wiedząc, że w tym wypadku chwiejność, czy też karygodne niedbalstwo biskupa jest przyczyną, że kościół nie chce ich przygarnąć.

Ugodowi duchowni są gorliwsiymi od samego cara. Czy to nie hańba!

WARSZAWA. — Z Wilna donoszą: Władze naukowe wileńskie, mianowicie dyrektorowie szkół realnych, gimnazjów itp., w czerwcu rozesłali do rodziców i wychowawców kwestionariusze w sprawie, jakiej są oni narodowości i jaki język uważają za ojczysty. Obecnie otrzymano już odpowiedzi. Wszyscy polacy i litwini, stosownie do swej narodowości, uznali język polski lub litewski za swój rodowity, przyczem przeważnie mieszkańcy miast w znacznej większości oświadczyli się za językiem polskim, a mieszkańcy powiatów za litewskim. Pomimo to, znaczna grupa wileńskich uczniów zwróciła się do kuratora okręgu naukowego z prośbą o wprowadzenie do programu wykładów z początkami przyszłego roku szkolnego języka i literatury polskiej.

Ogłoszono także, że prawo wykładu języka polskiego posiadają wszystkie osoby, mające dyplomy nauczycieli lub nauczycielek domowych. Od roku 1864 nie wolno było uczyć języka polskiego nawet w domu pod grozą kary.

GALICJA.

KRAKÓW. — Dnia 7 sierpnia, o godzinie 10 z rana nastąpiło nareszcie urzędowe oddanie opuszczonych przez wojsko części Wawelu przez komisję wojskową delegatami przez kraj upoważnionym. Jako przedstawiciele kraju byli obecni: członek Wydziału krajowego dr. Józef Wereszczyński; dyrektor szkoły przemysłowej i architekt Zygmunta Hendel, konserwator zabytków archeologicznych w zachodniej Galicji i p. Denker, świeżo zamianowany inspektor zamkowy. Ze strony wojskowej, jako przewodniczący komisji oddającej Wawel, podpułkownik Piotr Fijałkowski, zastępca komendanta twierdzy, intendent major Czerkowski, major inżynierzy Lustig i nadradca rachunkowości wojskowej p. Keller.

Żuż o godz. wpół do dziewiątej na głównym podwórku zamkowym poczęła się zbierać młodzież gimnazjalna i akademicka, która pragnęła uczestniczyć w chwili oddania tak pełnego królewskiej chwały i związanych z nim wspomnień zamku, w ręce delegatów kraju. Komisya wojskowa prowadzona przez majora Lustiga, pokazującego na planie oddawane zabudowania i place, wydstawczy się bramą koło wieży senatorskiej na zewnętrzną stronę zamku kroczącymi szkarpami koło "kurzej stopy" i wzdłuż ulicy Podzamcze, aż do podnoża katedry wawelskiej. Dalej przez bramę, w której wojskowość miała obecnie śmietnik, wyszła na to samo podwórze, na którym ongi odbywały się turnieje i parady wojskowe.

Po odebraniu tej części udano się w stronę "Smoczej jamy" i szpitala wojskowego. Wojskowość oddając zamek, wręczyła odbiorcom dziesiątki kluczyków, które trzeba było podopasować do zamków i oznaczyć odpowiednią numeracją.

Z czterech bram, prowadzących na Zamek, dwie wraz z kluczami oddane zostały we władanie kraju od dwóch zaś pozostałych, przylegających do wojskowego szpitala kraj i wojskowość posiadać będą klucze wspólne. Kontrakt odbioru zamku od wojskowości, spisany będzie w ciągu dni kilku.

Zwiedzenie zamku przy jego odbiorze wykazywało na każdym kroku ogromne zniszczenie tej królewskiej ości siedziby, która w tej chwili jest raczej ruiną, wskazującą na wandalizm dotychczasowych panów zamku, nie posiadających pojęcia o szacunku należnym dla cennych architektonicznych pamiątek.

Na każdym kroku zetknąć się trzeba było z niesłychanym brudem, pozostawionym przez wojskowość. Kraj, odbierając zamek od wojskowości, rzec się musiał wszelkich pretensji, z tytułu uszkodzenia zamku wynikłych, musiał ponieść niesłychane ofiary na budowę pomieszczeń dla wojska, wzięć też nie należy, że teraz nie poskapi ofiar i dalej, aby tę ceną dla sere polskich pamiątek przywrócić do dawnej świetności.

Te zadumane i pokryte pleśnią mury, szepejące w omglone listopadowe noce pacierze zmartwychstańca, te blaszki świecące w styczniowe dnie krawami plamami cegieł, ten pęd, który z ruin podźwiga pamiątki przeszłości, a z prochu niewolnicze czoła, to życie naszego narodu, który idąc w przyszłość, nie cofał się nigdy przed żadną ofiarą. Tem tedy przykrzej i smutniej, jeżeli w takie godziny czuje się łańcuch na rękach, kaganiec krępujący usta. Czyż władze krajowe nie odczuwały tego, czyż nie rozumiały doniosłej chwili, która by nakazywała grać hymn wesela, bić w dzwony, a sztandar narodowy zaciągnąć na szczyt wieżycy? Jakież względy nakazywały całą nroczytą chwilę sprowadzić do biurokratycznego odbioru zabudowań przez jedną komisję od drugiej?

Okropna zbrodnia.

- Na południowej stronie miasta Chicago, przed paru miesiącami, ciało podsejzłej kobiety, matki dobrze znanej i sławnej cieszającej amerykańskiej artystki dramatycznej zostało znalezione w jej pomieszkaniu i przypuszczano, że została tu popełniona okropna zbrodnia. Doktorzy po przedsięwziętej obdukcji orzekli, że śmierć tej starej kobiety spowodowaną została pijanizmem. Co za przestroga dla wszystkich, którzy sądzą, że niezdrowy stan

żołądka może być wyleczony przez używanie tanich: "Goryczy żółdkowych", zrobionych ze surowego spirytusu, lub alkoholu drzewnego.

Trinera Amerykański Eliksir Gorkiego Wina. Jest jak najniezawodniejszym środkiem przeciw chorobom żółdka. Zrobione jest ono z czystego soku winogrodowego i sprowadzanych z zagranicy ziół. Nieporównany środek we wszystkich słabościach powodujących brak apetytu i utratę sił. Czyny krew czystą i obfitą, a trawienie jak najlepszym. Do dostania w aptekach lub u fabrykanta Jos. Triner, 799 So. Ashland ave., Chicago, Ill.

Kto chce kupić szczerzo - złoty lub srebrny zegarek, łańcuszek, pierścionek, kolczyki, broszki z orłem lub herbem polskim lub t. p., niech pisać po pękny ilustrowany katalog i cennik a zaoszczędzi na cennym 35 do 50 centów na każdym dolarze, kupując złote lub srebrne wyroby z pierzelej ręki. Katalog ten zawiera śliczne ryciny na złote i srebrne odznaki i medale dla towarzyszy klubów. Adresować należy: K. STACHOWSKI & Co, 533 Noble st Chicago, Ill.

Goldzier, Rodgers & Froelich, ATTORNEYS AND COUNSELORS AT LAW. POKÓJ 820 Chamber of Commerce Building, 800 LA SALLE I WASHINGTON ULICY CHICAGO, ILL. TAKE ELEVATOR. TEL. MAIN 310

Anglo-Polish Lexicon

Książka dla Amerykanów do nauczania się po polsku.

W tych dniach wyszła z druku bardzo pożyteczna książka, dla Amerykanów do uczenia się po polsku, z opisaniem każdego wyrazu po angielsku, jak się po polsku wymawia.

Książki angielskie drukują się zawsze w wielu tysiącach egzemplarzy, dlatego są bajecznie tanie.

Anglo-Polish Lexicon obejmujący 400 stron drobnego druku, nie może kosztować więcej nad jednego dolara, dlatego musiało się koniecznie tę książkę drukować w wielkiej ilości. Polacy mający stosunki z Amerykanami niech im o tej książce oznajmą lub też niech ją dla nich sprowadzają.

Cena tej książki w twardej oprawie z wyciskmi \$1.00.

W. DYNIEWICZ 532 Noble str. Chicago, Ill.

KS. JAKOBA ELKSIR. Jest najnowszym, najskuteczniejszym wynalazkiem bluszczego stulecia. Będąc najniejczyńszym tonikiem znanym w medycynie, działa natychmiast po pierwszej dozie na cały organizm. Nie potrzeba żuż 10 do 15 bulelek aby się wyleczyć — jedna lub dwie buletki zupełnie usuną najoporniejsze choroby. Leczy skutecznie Reumatyzm, Choroby Nerek i Pęcherza, Katar, Kobięce Dolegliwości, Niestrawność, Nerwowość i wiele innych połączonych chorób. SPECYJALNA OFERTA: Ks. Jakoba Elksir kosztuje jednego dolara ale nam tylko \$1.50, to polniemy dwie buletki! Piszcie po dwadzieścia sztuk, których nazwa lekarstwa wyleczy. Jeżeli nie będziecie zadowoleni, to my wam zwrócimy każdy cent. Piszcie po polsku pod adresem: KS. JAKOBA EL. CO. 593 W. Superior Str. — Chicago, Ill.

WINHOLTA ZEOTA MASC. Wiele osób, wyleczonych tą cudowną maścią, często powiada: "Dlaczego to nie ogłaszacie w gazetach tej maści, aby każdy mógł się dowiedzieć o zaletach tej cudownej maści leczniczej?" Dla tego ogłaszamy Złotą Maść jako lekarstwo skuteczne na następujące choroby: Wyrazy skórne, wargi, liszaj, wrzody, piegi, strupy, zaskarżały nos, oparzenia, wyzwyty febryczne, okaleczenie, otwarte rany, swierzb itp. Maść ta jest tak skuteczna, że nie było jeszcze przypadków, aby nie pomogła, chyba, że wy-padek ten trwał już kilka lat. Podajemy tu podwójnie: nie wyleczony kobiecie: "Chicago, w lutym. — Szan. panie Winholta! Przez siedm lat miałam otwartą ranę na nodze, wycierpiałam wiele i leczyłam się u wielu lekarzy, ale wszystko mi nic nie pomogło. Przypadkiem dostałam od mi przyjaciółki Pańszkiej Złotej Maści, która wyleczyła mi ranę w trzech tygodniach, za co zasłałam panu moje podziękowanie. — Z uszanowaniem, Marya Jendrychówna." Maść ta sprzedawana jest z przysięgą po 50 centów. Pieniądże należy przysłać przez Money order lub w znaczkach pocztowych do F. Winholta, lekarza, Milwaukee i Erie ulice, Chicago, Ill. Piszcie, w której gazecie wyczytaliście to ogłoszenie.

BACZNOŚĆ, CHORZY!

Niniejszem zawiadamiam wszystkich chorych, że zawiązałem stosunki z najlepszymi doktorami tak polskimi jak i z innej narodowości. Doktorzy ci są specjalistami w wszelkich chorobach. Dobrze znanym jest ten fakt, że jeden doktor jest specjalistą w jednej chorobie drug w innej chorobie. Jeżeli jesteście chorem na jaką bądź chorobę, napisz nam podając nam jak najcięższe szczegóły swojej choroby a oddamy twoją sprawę specjalnemu doktorowi, który jest najbłagiej wyjątkowo w takiej chorobie a podług jego recepty zpreparujemy wam medycynę, która was w jaknajkrótszym czasie wyleczy.

Doktorzy mało leczą wszelkie choroby.

Choroby sekretne, zastarzałe, leczone przez innych doktorów bezskutecznie, są moją specjalnością, gdyż przez wyleczenie takich chorób chce zdobyć sobie sławę i imię. Nie zwlekaj, przekonaj się, a będziesz dziękował Bogu, że udałeś się do mnie po poradę.

Adresować należy: THE KUFLEWSKI PHARMACY 1335 W. 22 Street, CHICAGO, ILL. (20)D.

Główny skład tytoniu Cygar i Papierosów. IMPORTUJEMY Tytonie rosyjski i turecki; oraz herbatę rosyjską różnych firm. FABRYKUJEMY NAJLEPSZEGO GATUNKU CYGARA. Zwracamy uwagę: SZAN. PUBLICZNOŚĆ, 12 FABRYKA NASZA SPRZEDAJE PO ZNIŻENIOMU CENACH! Mamy na składzie wszelkiego rodzaju tytonie, tabaki do żażywania, maszynki do papierosów, glizy, ogarniczki gruszkowe, jabłkowe i orzechowe, bibułkę i t. d. i t. d. HERBATA ROSYJSKA K. S. POPOWA. MAGES & TRACKT, 779 MILWAUKEE AVE., CHICAGO, ILLINOIS.

Odezwa Narodowego Związku robotniczego.

Odezwa Komitetu Centralnego Ligi Narodowej, ogłoszona w przeszłym numerze naszego pisma, podzielała tak na socjalistów, jakby kto do ula nadmuchał. Wydałi więc zaraz piorunującą odezwę, wywołującą do ogólnej manifestacji w Królestwie. Naturalnie — nikt tej odezwy nie słuchał, a w odpowiedzi na nią wydał Narodowy Związek Robotniczy, opierający się na programie Ligi Narodowej, następującą odezwę do robotników w Królestwie Polskim.

Robotnicy! Polska Partya Socjalistyczna i Socjalno-Demokracja wydały odezwę, w których z nienawiścią — jaką odznaczają się te partye do wszystkiego, co nie chce poddać się pod ich komendę — rzuciły się na robotników polskich.

"Z chwilą powstania "Narodowego Związku Robotniczego" socjaliści spostrzegli, że robotnik zaczyna rozumieć prawdziwe swoje interesy i coraz bardziej wyłamuje się z pod komendy fałszywych swoich przyjaciół — socjalistów. "Narodowy Związek Robotniczy" działając w myśl programu Demokracji Narodowej, jedyną dla tego programu coraz więcej zwolenników wśród warstwy robotniczej i skupiając robotników pod swoim sztandarem, staje się groźnym dla przywódców i propagatorów nauki socjalistycznej. Ci to wodzowie i propagatorzy socjalistyczni poczuli się zagrożeni w swym bycie przez rozwój wśród nas polskiej myśli narodowej, prerażeni myślą, że mogą stracić zwolenników, zostają wodzami bez armii, chwycili się zwykłej taktyki dla ratowania własnych interesów.

"Przywódcy socjalistyczni nie czując się na siłach, ażeby obalić program demokratyczny - narodowy za pomocą rzeczowych dowodów, chwycili się innego środka — środka kłamstw i nędznych oszczerstw, które pełną garścią rzucają na głowy robotników polskich.

"Pomiedzy całymi setkami oszczerstw i kłamstw, które mogli wymyślić tylko ludzie pozbawieni wszelkiej uczciwości, ludzie znieprawieni do gruntu swej duszy, socjaliści powiedzieli, że "Narodowy Związek Robotniczy" w swoich odezwach rzucił pogardę na krew robotników, przelaną podczas ulicznych mordów;

za straszne mordy Związek winił nie zgraje carskich siepaczy, ale nieszczęśliwe ofiary zbrodniczej agitacji socjalistów.

"Robotnicy! Gdzie i kiedy czytaliście, żeby robotnicy polacy plwali na krew własną? Wszakże ci nieszczęśliwi, co ginęli pod kulami i od bagnatów żołdaków moskiewskich — to kość z kości, krew z krwi braci naszych! Gdzie i kiedy czytaliście, żebyśmy, robotnicy narodowej winili robotników, winili samych siebie za rzezie uliczne?

Robotnicy! Za marnowanie krwi polskiego ludu my winiliśmy i dotychczas winimy dwóch wrogów naszych: wrogów sprawy robotniczej i wolności Polski! My winimy moskali, którzy tylko czyhają na to, ażeby mogli swe instynkty dzikiej hordy nasycić krwią polską, którzy mordują bezbronnego lud za to tylko, że wyszedł gromadnie na ulicę! My winimy także przywódców socjalistycznych, którzy mają przeciw obowiązek znać się na polityce, znać obyczaje moskali, a mimo to — jak ludzie bez sumienia wprowadzają tłumy na rzeź.

Robotnicy! — Socjaliści twierdzą, że Demokracja Narodowa jest usposobiona wrogo względem interesów robotniczych, że występując przeciwko bezrozumnym strajkom i ulicznym manifestacyom, działa w interesie fabrykantów.

Fałsz niekzemny! Dem. Narodowa wie i wierzy, że Polska zdobędzie wolność tylko przez lud roboczy i lud wiejski. Zasobny i oświecony robotnik i lud wiejski, korzystający z pełni praw obywatelskich — to siła narodu! Demokracja Narodowa nie występuje przeciwko strajkom, które mają na celu polepszenie doli robotniczej, ale zwalcza bezwzględnie strajki, jako oręż w walce politycznej o wolność. Jakie wolności zyskaliśmy przez strajki polityczne ostatnich miesięcy? Czy można nazwać walką manifestacje, podczas których moskale mordują setki robotników, a wróg traci paru kozaków? Niechaj nam pokaże wodzowie socjaliści nasze swobody, nasze zdobycze?

Bojkot szkoły moskiewskiej.

W tych dniach wydał "Związek Unarodowienia Szkół" z polecenia Ligi Narodowej Polskiej następującą odezwę:

Za kilka tygodni rząd chce rozpocząć naukę w szkołach. Przed tysiącami rodziców staje złowrogi pytanie: co dalej robić z dziećmi? Czy trwać w bojkocie, czy posłać dzieci do tej samej szkoły rosyjskiej, z której wyszły w styczniu — choć w niej nie się nie zmienilo?

Pomiedzy wystąpieniem młodzieży ze szkół, a chwilą mającego nastąpić otwarcia tychże, zaszedł jeden tylko fakt polityczny, dotyczący sprawy szkolnej: ogłoszenie zatwierdzone przez cesarza 19 czerwca uchwał komitetu ministrów.

Po charakterystyce tych uchwał, którym odezwa słusznie odmawia wszelkiej praktycznej wartości, czytamy w niej dalej:

Pomimo całej niedostateczności uchwał komitetu ministrów, należy z nich wyciągnąć, co się da dla sprawy szkolnej — a więc bezzwłocznie i najusilniej domagać się od rządu zatwierdzenia nowych szkół prywatnych polskich, jednocześnie zaś gromadzić fundusze na zakładanie i utrzymywanie tych szkół. Uczniowie wyższych klas mogą być wysłani do szkół polskich w Galicji i tam kończyć nauki, przy czym dla uboższych winny być tworzone stypendya na rodowe. Jednej tylko rze-

czy unikać trzeba: moralnej karnizy! Dzieci nasze nie powinny wyjeżdżać do szkół rosyjskich w cesarstwie, skoro nie chcemy ich posyłać do szkół rosyjskich w Królestwie.

Wiemy i zdajemy sobie dokładnie sprawę z szeregu ofiar i poświęceń, jakich będzie wymagało wykonanie tego programu. Nie wątpimy jednak, że społeczeństwo nie poskapi funduszy na zadośćuczynienie najpilniejszej potrzeby narodowej, bo młodzież nasza uczyć się musi, a bojkot szkoły rosyjskiej, w interesie przyszłości naszego narodu obecnie również utrzymany być musi.

Zwracając się przeciwko tym, którzy wydali hasło powrotu do szkoły rosyjskiej, odezwa mówi:

Przypuścmy jednak, że wydanem zostało hasło przerwania bojkotu, co stanie się wtedy? Można z całą pewnością twierdzić, że nastąpi rozłam wśród społeczeństwa, rozłam między starszym pokoleniem i młodszem, rozłam wśród samej młodzieży.

Młodzież jest podniecona i słusznie do głębi serca poruszona odrzuceniem przez rząd zadań polskich, rodzice również wszyscy palają jeszcze większą nienawiścią, niż przedtem do szkoły rosyjskiej. Stan kraju jest wzburzony, lada powód, lada blachostka, o którą postarają się chętni pedagogowie rosyjscy, wyprowadzi młodzież powtórnie ze szkoły i wywoła ponowne wrzenie, którego następstw i rozmiarów przewidzieć niepodobna. Takiego rozwiązania tembardziej spodziewać się należy, że nie brak w kraju naszym żywiołów macających ustawicznie wodę, aby łowić w niej tanią popularność. A wtedy dojdzie do waśni w łonie rodzin, do waśni między młodzieżą, do waśni ogólnej.

Nie mamy prawa brać na siebie odpowiedzialności za nowy chaos, za nowy zamęt w społeczeństwie.

Po nowym akcie lekceważenia nas i naszych potrzeb, po zbagatelizowaniu przez rząd sprawy szkolnictwa polskiego, po fakcie, że nie liczeni niemiecy nadbałtycy, jakby na urągawisko nam, otrzymali w tej samej sprawie ustępstwa o wiele poważniejsze, w przededniu zwołania soboru ziemskiego, w którym przedstawiciele upomnieć się będą mogli o bezprawia nad narodem polskim spełnione, śmiało twierdzimy, że gdyby nie było bojkotu szkoły rosyjskiej, należałoby go, przy obecnej sytuacji politycznej w interesie narodowym stworzyć.

Zaprzestanie bojkotu byłoby właśnie przejawem tej polityki nerwowej i lękliwej, która każe nam się cofać, nie czekając na owoce naszych czynów. Sprawa unarodowienia szkół w Królestwie Polskim bardziej niż jakakolwiek inna — wymaga ofiar, rozważ, cierpliwości i wytrwania.

Wobec jej wielkiej doniosłości dla przyszłości naszego narodu, wobec tego, że uchwały komitetu ministrów utrwały faktycznie nadal system rusyfikacyjny, społeczeństwo polskie w obecnej chwili musi nadal utrzymać bojkot szkoły rosyjskiej, a natomiast wszystkie swe siły wyteżyć na stworzenie prywatnego szkolnictwa polskiego.

"Kuryer Warszawski" w artykule wstępnym wykazuje, że utrzymanie szkół prywatnych nie jest rzeczą tak drogą, jakby to na pierwszy rzut oka wydawać się mogło. Szczegółowe obliczenia, podane przez to pismo dowodzą, że przy wpisie 75 rubli rocznie (wpis niektórych szkół rządowych) szkoła może się utrzymać o własnych siłach. Gdyby zaś znalazły się instytucje, niosące pomoc

tym szkołom, wpis można by znacznie obniżyć, a wielu niezamożnych uczniów uwolnić.

W zakończeniu autor artykułu wskazuje na przykład nadbałtyckich Niemców:

Kiedy w guberniach nadbałtyckich dowiedziano się, że "za przykładem polaków" szkoła niemiecka ma uzyskać ulgi naukowe, nie debatowano tam długo lecz poczęto zawiązywać zaraz "Schulvereiny", celem otwierania całego szeregu szkół prywatnych.

Czy to nie jest dla nas przykładem? Jedną jest droga wskazana i po niej kroczyć powinniśmy konsekwentnie, nie opuszczając rąk i nie trwając się przednie nadziejami i trudnościami. Trudności te przy silnej, a dobrej woli nie są nie do pokonania.

Dokąd to prowadzić?

W artykule pod tym tytułem pisze "Górnolazak" o wydalaniu robotników polskich z Prus:

"Według wiadomości gazet niemieckich, minister spraw wewnętrznych wydał do prezesów poszczególnych prowincji rozporządzenie, na mocy którego nie wolno zatrudniać polskich robotników z Królestwa i Galicji w przemyśle niemieckim.

Prześladowanie polaków nie zna już żadnych granic. Nietylko społeczeństwo niemieckie przesiąkło hakatyżmem, zwalcza prywatnie polskość, ale i rząd przykłada do tego ręki i wydaje coraz to ostrzejsze rozporządzenia. W Prusiech pracują robotnicy rozmaitej narodowości, jednakowoż tylko polskich robotników wydalają z granic. Iluż to robotników wiejskich jest zatrudnionych w kopalniach górnośląskich lub w innych przedsiębiorstwach.

Tych jednakże rząd nie wydalają i pozwala im na chleb codzienny.

Nowe to rozporządzenie w Galicji i Królestwie Polskim powinno nareszcie otworzyć oczy. Galicja jest częścią Austrii, która zawarła przymierze z Niemcami. Postępowanie rządu niemieckiego, a raczej pruskiego, wprost naigrawa się z tego przymierza. Czy kto kiedy słyszał, żeby przyjaciel przyjacielu swojego z domu wyrzucił, a pomimo tego przyjaźń ta miałaby trwać dalej? Przedstawiciele braci naszych z Galicji w Wiedniu, powinni energicznie wystąpić i odplacić się pięknem za na dobie. Przecież nie będziemy zawsze tymi pokornymi barankami, z którymi można robić, co się tylko podoba. Chyba to nowe rozporządzenie otworzy braciom naszym w Galicji nareszcie oczy i nie będą nadal prowadzili w Wiedniu, uległowej polityki co do spraw z "zaprzyjaźnionym" narodem niemieckim.

Także królowiacy powinni o tem pamiętać, jak to prusacy z naszymi braćmi się obchodzą, jak to zamykają przed nimi granicę, choćby szukali pracy nie w głębi Niemiec, tylko w polskich dzielnicach. Czy Niemcom w Królestwie Polskim lub w Galicji ta sama miarka miarą, co naszym braciom zakordonowanym w Prusach?

Ilu to tam niemieckich urzędników i robotników jest zatrudnionych w pasie pogranicznym Królestwa Polskiego! Czy polacy tamtejsi domagają się ich usunięcia? Niestety! nie, chociaż nieraz występują z niesłychaną butą i wprost wokuja naszych braci. Podczas ostatnich strajków w Zagłębiu Dąbrowskim wprawdzie polscy robotnicy, pamiętając o krzywdach nam wyrządzanych pod panowaniem pruskim przeprawdzili usunięcie najskrajszych niemieckich urzędników narodowości nie-

mieckiej, ale to były tylko pojedyncze przypadki.

Nie dziwiłoby nas to wcale, gdyby nienawiść do Niemców, żyjących w Królestwie Polskim wskutek nowego rozporządzenia ministra pruskiego spotęgowała się do najwyższego stopnia, albowiem, kto nienawisć siebie, ten nie może spodziewać się miłości.

O pruskiej kulturze.

Na całym obszarze świata niema ani jednego cywilizowanego ludu tak nieubolowanego, a nawet w wielu miejscach tak zniechęconego, jak są prusacy. Straszna bowiem zarozumiałość, egoizm posunięty do ostatnich granic, lekceważenie pogardliwie ludzi nie należących do szczepu germańskiego, niezmierzona zachłanność i czyhanie nieustanne na cudzą własność, a zwłaszcza na to, co jest u sąsiadów, nieludzkie obchodzenie się z podwalinami, nietylko obcej, ale i własnej narodowości, oto są cechy charakterystyczne prusaka, zwłaszcza odłamu prusokrzyżackiego.

Było to na jednym zebraniu przywódców rewolucyjnych z r. 1848 w Londynie. Gościu gospodarz nie szczędził ani trudu ani kosztów, aby tylko uprzyjemnić wieczór zebranym u niego znajomym i przyjaciółom. W czasie wieczery mowa toczyła się o politycznym stanie Europy, przy czym Saffi, jeden z tryumwirów rzymskich z 1848 r. wystąpił z mową, w której między innymi, dotknął charakteru pruskiego narodu i jego reprezentantów wolnomyślnych. Znany rewolucjonista niemiecki, Blum, odpowiedział w obronie swego narodu i po długim przemówieniu zakończył frazesem, iż nie pojmuję, "za co Niemców wszędzie nie lubią?"

Na to odpowiedział mu Louis Blanc: niech nam pan powie, za co was można pokochać, za jaki szlachetny rys charakteru, za jakie zasługi dla spraw ludzkich i dla interesu innych narodowości, które tak, jak prusacy mają prawo do życia, do istnienia i do rozwoju swej narodowości, języka i kultury?

Ludziom innej narodowości trudno bardzo znaleźć coś wspólnego z prusakami, co by ich z nimi złączać mogło. Gdy mi się szkała za granicą — mówił L. Blanc — stykając się z wychodźcami różnych narodów, uderzyło mnie, że na obczyźnie nikt z wychodźców nie łączył się z prusakami, chociaż to był kwiat nabytelnicy i najpostępowi ze swego narodu, ale niedługo trwałoby zdziwienie gdy się dowiedziałem, że szpiegowie rządów francuskiego, pruskiego i austriackiego rekrutowali się przeważnie w tej śmietance niemieckiej. Oni to donosili o wszystkim, co się działo wśród emigracji różnych narodów i co mogli się dowiedzieć o ich zamiarach. I nie były to domysły tylko, ale najohydniejsza rzeczywistość, bo spory wśród członków emigracji pruskiej dochodzące do najskandaliczejnich zajęć, prowadziły do rewolucji, które nie zostawiały wątpliwości, kto denuncjował.

Dla kawałka chleba, o który tak było łatwo temu, kto chciał pracować, sprzedawano sprawę, uważaną przedtem za świętą i wzajemnie czerniono się do takiego stopnia, że nikt z wygnańców nie odważył się ręki wyciągnąć do nich z obawy, aby nie dotknąć jakiegoś strasznego brudu i skandalu. Na jednym z publicznych zebrania Koszut powiedział: "w tem zebraniu naszym cała Europa jest reprezentowaną, nawet prusaków między nami niema!" — wszyscyśmy zrozumieli,

że Koszut nie chciał nawet prusaków zaliczyć do europejczyków i zwrot ten został powitany śmiechem ogólnym.

Cała polityka rządu pruskiego, powstałego z kradzieży i rabunku od chwili urodzin tego państwa do ostatnich czasów była zawsze fałszywą, podstępą i zdradziecką. Lekceważenie własnych przysiąg i obietnic, oszukaństwo rozwinięte do potęgi sztuki przy takich mistrzów jak Fryderyk II, Bismark i ich uczniowie, egoizm państwowy i indywidualny, przewrotność w postępowaniu, kłamstwo w stosunkach, zapomnienie o wszelkich ludzkich prawach i uczuciach, kiedy tylko występowały na scenę interesy materialne niemieckie — oto charakterystyka postępowania prusaków.

Niedawno czytaliśmy, że japończycy odesłali przez ambasadę francuską rosyjskiemu rządowi zegarki, kosztowności, a nawet pieniądze znalezione przy zabitych rosyjanach na polu bitwy. To mi przypomniało wojnę prusko-francuską z r. 1870, w której brałem udział. Na wojnie tej prusacy rabowali i kradli wszystko, co im się nawinęło pod rękę. Prawie za każdym batalionem jechał zyd, który skupował pierścionki, kuleczki, bransolety, zdarte z kobiet francuskich, a każdy oficer i podoficer, który nie miał zegarka przed kampanią, wrócił z wojny z zegarkiem, a dla swoich kobiet wiozł jeszcze dywany, odzież i obuwie zabrane we Francji.

Rabunek ten odbywał się z pruską punktualnością i porządkiem. W bitwie pod Orléanem, gdzie generał Aurely de Palatin pobił prusaków, oderwano część obozu niemieckiego, w którym przewożono zagrabione we Francji rzeczy. Były to bućki i trzewiki kobiece stare i nowe, parasole i parasolki, wielka ilość krenolin i kapeluszy i różne suknie kobiece posortowane według wartości, powiązane porządnie w osobne paczki, które miały być odesłane w dane miejsca faterlandu.

Toż samo powtórzyło się w ostatniej wojnie chińskiej.

Jeżeli wglądnijemy w postępowanie prusaków z podobnymi narodami, obaczmy im zupełny brak ludzkich uczuć, srogość i okrucieństwo. Wiadomości dochodzące do Europy z Mozambiku i z zachodniej Afryki o okrucieństwach kolonistów niemieckich w postępowaniu z tubylcami, przechodzą wiarę. Dla zdobycia większych dochodów używa się tam wyrefinowanych męczarni, przed którymi ustępuje nawet chińska wynalazczość.

Zresztą nietylko murzyni wypróbowali na sobie piekność i wzniosłość niemieckiej kultury. W czasie wojny francusko-pruskiej niemiecy pojmanych w oddziałach powstańczych francuzów palili żywcem i żeby dać im lepiej odczuć okropność tej męki, wkładali nogi związanego więźnia do ognia, aby się dłużej męczył.

Dziś widzimy, jak pod egidą cesarskiej korony różni wielcy i mali urzędnicy państwa pruskiego lżą bezczelnie wobec parlamentu i fałszują historię, a ten im daje oklaski, jakim mękom moralnym oddają część narodu polskiego, która miała nieszczęście dostać się w ich ręce, jak prześladowaną, która miała piękną i sławną przeszłość i jednym zgrzeszyła tylko wobec całej ludzkości, że na swych piersiach odegrała krzyżacką żmiję, jak niszcząc materialnie rodziców, a pastwiąc się nad dziećmi, aby wbić w ich głowy i serca miłość do cesarza i do pruskiego Vaterlandu. — Nigdy!

ODEZWA do kadetów polskich w Ameryce.

Droży Bracia i Towarzysze bronil

Lata ostatnie zaznaczyły się wśród naszej emigracji objawami dążeń, mających na celu jak największe skoncentrowanie sił narodowych w celu podjęcia poważnej masowej akcji politycznej. Myśl łączenia się do wspólnej pracy obudziła w umysłach polskich wypadki polityczne w Polsce, spowodowane wojną Rosyjsko-japońską, do działań zaś aktualnych w tym kierunku popycha społeczeństwo nasze pręczyło odegrania tej wielkiej roli politycznej, jaka dla narodu naszego zdaje się zbliżać; łączność jest więc obecnie ideą w praktycznym zastosowaniu, ideą wielką, której doniosłość dopiero przyszłość wykaże! Aby ten młody i ożywczy prąd jaknajbardziej wykorzystać dla dobra naszej Ojczyzny, Związek Młodzieży Polskiej w Ameryce odzyska się do Was, Bracia Kadeci, powołując Was do łączności pod sztandarem Z. M. P., który to związek jest jedyną polityczno-wojskową organizacją młodzieży w Stanach Zjednoczonych. Aby wykażać konieczną potrzebę takiej łączności zaznaczamy, iż tak towarzyszące kadecce jak i Związek Młodzieży Polskiej mają charakter wojskowy, to jest cecha wspólna. Poza tem Z. M. P. zajmuje się politycznym wyrabianiem młodzieży związkowej, czyli propaguje samokształcenie. Trzecim zadaniem organizacji jest budzenie patriotyzmu wśród szerszych mas młodzieży, repolonizowanie zamerykanizowanych i pozyskanie ich powrotnie dla sprawy polskiej. Wiadomo nam, że w towarzystwach kaddeckich nietylko rozmowa prywatna, lecz nawet mustra wojskowa prowadzi się przy pomocy języka angielskiego przeważnie.

Związek Młodzieży Polskiej, na zasadzie prawa, nadanego mu w inkorporacji, zakłada po wszystkich osadach polskich, o ile może, wojskowe towarzystwa młodzieży, dając im regulamin oraz taktykę wojskową w języku polskim, specjalnie na ten cel drukowaną i podług najnowszych podręczników wojskowych ułożoną. Towarzystwa kaddeckie, o ile zechcieliby się ze Z. M. P. Pol. połączyć, pozyskaliby dla siebie ten sam regulamin i to urządzenie, jakie w rzeczywistości organizacyi wojskowej w czasach obecnych jest wymagane.

A więc, Towarzysze Kadeci, jeżeli dajecie rzeczywiście do wydoskonalenia się wojskowemu stawianiu w gremio pod sztandarem Z. M. P., a pierwszy rok wspólnej z nami pracy wykaże Wam korzyść tego kroku. Hasłem naszym jest "Jedność"! Pokażmy w czynie że hasło jest dla nas nie pustym dźwiękiem. Dobro Ojczyzny naszej, rozwój pracy narodowej wymagają od nas łączności, stworzenia tego wspólnego ogniska, przy którym wszyscy pracować mamy. Zamiast więc osłabiać siły narodowe przez tworzenie nowych organizacyi, łączyć się z tą, która już istnieje, która niejednokrotnie wykazała pożytek swej pracy, a na utrzymanie której złożyło się poświęcenie wielu sił młodych i szlachetnych. Czekajcie na wielką pracę! Brak nam instruktorów wojskowych, brak szkół wojskowej, a więc łączyć się do wspólnej pracy, a to co dziś jest niemożliwem, przy łączności łatwo da się urzeczywistnić. Niech żyje połączenie towarzystw Kaddeckich ze Związkiem Młodzieży Polskiej! Niech żyje jedność!

Braterstwo i Pozdrowienie za zarząd Generalny Z. M. P. S. Lempiński, sekr. gen. Z. M. P. 720 W. 18 str. Chicago, Ill.

P. S. Towarzystwa Kaddeckie, które zechcą się z nami porozumieć, raczą się zgłosić do powyższej podpisanej.

MILIONERZY SZWAJCARSCY.

173 milionerów posiada szwajcarskie miasto Bazylea, chociaż ma tylko 115,000 mieszkańców. Z pomiędzy owych 173 bogaczy, 111 posiada tylko po milionie, reszta 62 zgłasza do opodatkowania dochód z kapitałów powyżej dwóch milionów.

Ogółem wynosi majątek tych 173 milionerów 368 i pół miliona franków — a podatek, opłacany przez nich 1,558,905 franków i 85 centów, które w niemieckich okolicach Szwajcaryi nazywają się "Rappen". Cały kapitał Bazylei z okolicznymi gminami obliczają na 888 i pół miliona franków.

NA SWOJSKĄ NUTĘ.

Albośmy to nie Polacy Wszyscy razem: Krakowiacy, Wy Mazury, Wy Litwini, Podlasiacy i Zmudzini, Ukraińcy, Wołyniacy, Galicyanie, Poznańskaci, Jest tam jeszcze tego chmara I możemy zwyciężyć cara;

